

En nye Vise,
hvori med Redo-
else beskrives den
forstærkede Idebrand,
som optog i Skibet
Den gode Hensigt,
som laad ind-
frosset paa Abhaves Rehd
..... hvor det brændte om
Natten til den 28de Februar
1780.

[Trouw.] Trykt i samme Aar

V box 33:989

En
Rye Wiise,

Hvorudi med Bedrøvelse beskri-
ves den forstrækkelige Ildbrand,
som opkom i Skibet

Den gode Hensigt,

Som var bestemt til Ost-Indien, men
laae indfrosset paa Kiøbenhavn's Rehd inden
for Tre Kroner, hvor det brændte om Natten
til den 28de Februarii 1780, og samme Dags
Formiddag Klokken halvgaaen 10 Slet sprang
med et tornende Knald af det antændte Krud,
i dets Krudtkammer, og i det samme sank,
hvorved mange af den-paa Jisen sig befindende
Mængde Tilskuere ved dette beklagelige Syn
paa en ynkelig Maade omkom, og mange
andre bleve qvæstede og lemlæstede.

Meget ynkelig og uforglemmelig
for alle Søfarende.

Synges som:

Dgingen kan tænke, og ingen kan troe ic.

Trykt i samme Aar.

V box 33:989

I.
Ey større Forstrækkelse, Jammer
og Nød
End naar den fortærende Lue,
En Søemand paa Vandet med Angest
og Død,
Hvorfra er ey Redning, vil true.
Paa Kiøbenhavns Nehd,
Hvor vi laae i Fred,
Kom Ild løs, hvorved vi maae grue.

2.
Der den gode Hensigt, udrustet og
ladt,
Med dyrebar Ladning og Sager,
Laae fast udi Jisen, da i mørke Nat
Man Ild løs i samme opdager.
Strax alt stod i Brand,
Dg samtlige Mand
Fra Borde derpaa Flugten tager.

3. Det

3.
Det var ikke mueligt at redde en Ptalt,
Man søgte kun Livet at bierge;
Thi Ilden nu brændte med saadan
Gewalt,
At ingen den kunde afværge.
Nu Venner de gjør,
Som pleyede før
At tordne og gale og sværge.

4.
O Søemand! betænk det, glem aldrig
den Skræk,
Som denne Elendighed voldte.
Dg du, som tør bande saa ryggesløst
væk,
Her du dog af Angest opholdte.
Hver Handerne vreed,
Var ilde bested,
Der var ikke Redning at haabe.

5.
Det deylige, sterke og nybygte Skib;
D ynkelig nok paa at tænke!
D græffelig Lue! du det ey angreb!
Du tusinde Hierter vil krænke.
Men Vandflod og Ild
Er rasende vild,
Vil ingen Barmhertighed skænke.

6. Det

6.
Det første Gang skulde paa Rejse nu
gaae,
Dg hen til Ostindien fare.
Den Hensigt var god; men det maatte
ey faae
Den Lykke. O hvor kan sig bare,
Som Ulykken saae,
Dg tænker derpaa,
Den Jammer med Suk at besvare.

7.
Der Ordre blev givet, at skyde i Søen
Den kostbare stolte Fregatte;
Thi mange fleer Skib stod Fare. O
tænk!
Man Ordren i Bænk ogsaa satte.
Vor Chinafahr skød,
For nderste Nød
At væрге af; Luen at maatte.

8.
Hensigten var denne, den gode Hen-
sigt,
At faae ved Grundskud til at synke.
Kanoner og Kugler og gjorde sin Pligt,
Dg man hørde alle at ynke
Den kostbare Skat,
Som her blev tilsat.
Jo, det var nok billigt at klynke.

9. J

9.
I Kiøbenhavn hørdes om Natten, de
Skud,
Dg Ildbrand raabtes paa Baden.
Til Toldboden derpaa der ilede ud
Mangfoldige Folk der fra Staden,
Dg mange man saae
Paa Jisen at gaae,
Bedrøvede fleere end glade.

10.
Nygtterige Mængde! hvor iler du hen?
Hvad har du paa Jisen at giøre?
Krudter i Fregatten, og Ild er i den,
Vil du da Udvarsel ey høre?
De vende ey om.
Nej, fleere der kom.
Hvad Skade vil det med sig føre.

11.
Nu bliver det Dag, og det brænder
endda,
Nu vil det vist længe ey vare
Før Skibet vil springe. O! gaaer dog
derfra,
Om J ey vil Døden erfare.
Kun Kloge er faa
Tilbage at gaae.
De andre vil see dette Mare.

12. Ja

12.
Ja, seer kun Nysgierrige! Klokken er
Ni.
Nu naaer Ilden Krudet paa Timen.
Nu sprang det! — ach Himmel — nu
er det forbi,
Hvor mange har nu maat besvime?
Hvor mangen en død
Bed det fæle Stød,
Dg drukrede den samme Time!

13.
Nu kom de forskrækkede gaaende hjem,
Dg somme kom baarne af andre,
De til Hospitalet at læges, kom frem
Som ey meere selv kunde vandre,
En Arm, en sin God
Paa Jisen forlod,
Dg mange kom der fra hverandre.

14.
Saa stor og almindelig Nøden var der.
Men Havet de Døde kan spørge:
Hvt vilde Nysgierrighed komme saa
nær?
Hvad havde I der at besørge,
Langt andet det var
Med dennem som har
Paa Stedet havt noget at gjøre.

15. I=

15.
Imidlertid er det dog sørgeligt nok,
Dg tungt for dem, som sine savne,
At af saadan talrig udvandrende Flok,
Hvor intet de dog kunde gavne,
Saa mange derved
Kom til den Fortred,
At Medynk dem maatte omsavne.

16.
Vi mindes ved dette vor Faste i Fjor,
Hvad Skade da Krudtaarnet gjorde.
Man saae det med Smerte, og veed den
var stor,
Men takket den Høieste vorde,
Den større ey blev.
Hvad denne bortrey,
Vel mueligt langt meer være torde.

17.
Krudtaarnet i Fjor og Fregatten i Nar!
Her Lønder Guld slugtes af Havet!
Saa sørgeligt Minde, som dette, for-
gaaer
Med Guds Hielp, og bliver begravet;
Men vil have Tiid,
Dg bruges vil Gliid,
For Tab blir til Rigdomme stavet.

18. Vi

